

[Waldorff]

det lå dog tydeligt inden for de rammer, som loven ligesom havde udstukket; der var tale om en præcisering, ikke om en ændring af intentionerne. Ikke desto mindre var man nok temmelig overrasket over dette betænkningssbidrag, der pludselig dukkede op. Det rokker stadig væk ikke venstre, venstre er ubøjeligt, mere vil som bekendt have mere.

Der dukker et nyt betænkningssbidrag op. Det præciseres her, at der ved betydende virksomhed forstås f. eks. dambrug. Endvidere præciseres det, at bortfald af tilladelse til eksisterende dambrug forudsætter, at der er sket væsentlige ændringer i de faktiske forhold, der lå til grund ved virksomhedens etablering. Nu er der ikke længere nogen, der hævder, at det her blot er en præcisering af nogle intentioner, som ministeren havde i forvejen. Man er helt klar over, at der ligger en imødekommelse af dambrugernes interesser og af de borgerliges interesser. Venstre er selvfølgelig stadig ikke tilfreds.

Så intervenserer VS med sin fulde parlamentariske styrke og prøver at stille spørgsmålet: ja men er der faktisk ikke et flertal for at bevare lovforslaget, som det er fremsat? Det viser sig, at i hvert tilfælde betydende kræfter i socialdemokratiet er indstillet på at stå fast på det oprindelige forslag. Spørgsmålet bliver nu, hvordan de andre partier stiller sig. SF og DKP er der ikke nogen problemer med, men hvad med det radikale venstre, det plejer jo at være et miljøvenligt parti? Det bliver så antydnet eller mere end antydnet, at det i virkeligheden er det radikale venstre, som er problemet i denne lovgivning. Hvis man kunne få de radikale med, var der et flertal for at gennemføre loven uændret. Det troede man i socialdemokratiet ikke at man kunne, og det kan jeg ærlig talt godt forstå, når man ser på, hvordan hr. Svend Haugaard har ført sig frem i det sidste halve års tid med det ene angreb på miljølovgivningen efter det andet. Alligevel har man svært ved at tro, at det kan stå så skidt til med det radikale venstre, fordums så fordomsfrit og miljøvenligt.

Jeg opfordrer direkte til, at man taler om det, at socialdemokratiet, venstrefløjen og de radikale diskuterer, hvordan de radikale vil stille sig til at bevare lovforslaget uændret. Det bliver desværre aldrig til noget; lige pludselig under et miljøudvalgsmøde dukker der et forslag op om at udvide tidsbegræns-

ningerne til 25 år. Man vil love dambrugerne 25 år til fortsat at ødelægge åerne, og så er det forlig hjemme. VS var de eneste, som protesterede mod det forlig.

Jeg vil godt understrege her, at det drejer sig om betydelig mere end dambrugernes ret til at svine de jyske vandløb til, svarende til 1 mill. personækvivalenter, det drejer sig om nogle principper i miljølovgivningen. De 25 år, der her er stillet ændringsforslag om, bygger kun på én ting, bortset fra det dér med forlig hen over midten, og det er afskrivningshensyn. Jeg mener, det er fantastisk foruroligende, hvis vi herefter skal operere med, at en beskyttelse af nødvendige miljø- og ressourceinteresser kun kan foretages, i den udstrækning erhvervenes afskrivningshensyn er tilgodeset. Det vil for mig at se være nyt, at man får det skrevet ned på papir; én ting er, at det bliver praktiseret i vid udstrækning, men at man direkte her lægger sig fast på, at en tidsbegrænsning ikke må være kortere, end at erhvervene til enhver tid kan nå at afskrive, mener jeg er alvorligt.

Jeg stillede nogle spørgsmål i udvalget: i hvilke tilfælde er tidsbegrænsninger i miljølovgivningen sat i forhold til afskrivningsperioden for virksomhederne? Jeg fik det svar, at i ingen tilfælde findes en sådan umiddelbar sammenhæng imellem tidsbegrænsninger og afskrivningshensyn. Klart nok, fordi tidsbegrænsninger er sat ud fra miljømæssige og ressourcemæssige hensyn og ikke ud fra profithensyn. Dog, siger man i svaret, indgår der selvfølgelig i sådanne tidshensyn det moment, at der må være en vis rimelig afskrivningsperiode, hvis det skulle komme på tale at lukke en virksomhed. Det, der siges her, er, at der alment skal tages, skal vi sige visse rimelige hensyn.

Hvis man læser dette her rigtigt, må man forstå, at tidsbegrænsning på vandindvindingsrettigheder på 10 år, som er foreslået af ministeren, naturligvis har et sådant moment i sig. Man kan jo ikke forestille sig en minister, som foreslår en tidsbegrænsning, der ikke tager en så vigtig ting ind, som han selv siger man skal tage ind. Det ligger altså allerede i de 10 år, at man skal tage det hensyn. Derudover understreges det, at netop forslaget om at tidsbegrænse vandindvindingsrettighederne ikke sigter på, at det pågældende erhverv standses, den pågældende virksomhed efter 10 år skal nedlægges, men netop